

Sygn. akt V KK 360/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jacek Sobczak

SSA del. do SN Dariusz Czajkowski

Protokolant Joanna Sałachewicz

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Jerzego Engelkinga,
w sprawie **M. G.**

skazanego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu
narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 2 kwietnia 2014 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 8 maja 2013 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Ś.

z dnia 14 grudnia 2012 r.,

**1. uchyla zaskarżony wyrok w stosunku do M. G. i sprawę
tego oskarżonego przekazuje Sądowi Apelacyjnemu do
ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym,**

**2. nakazuje zwrócić M. G. kwotę 750 (siedemset pięćdziesiąt)
zł wniesionej tytułem opłaty od kasacji.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Ś. wyrokiem z dnia 14 grudnia 2012 r., uznał M. G. za winnego tego, że wraz z P. R., D. W., P. K. i T. N. oraz w porozumieniu z nimi, dwukrotnie w okresie od lutego 2012 r. do 4 kwietnia 2012 r. w W., w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem uczestniczył wbrew przepisom ustawy w obrocie znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ten sposób, że D. W. w lutym 2012 r. zwrócił się do T. N. o możliwość jej nabycia, w wyniku czego T. N. zapytał się o to M. G., który z kolei po uprzednim porozumieniu się z P. R. i dokonaniu z nim stosownych ustaleń, wskazał mu miejsce odbioru tej substancji psychotropowej w ilości nie mniejszej niż 1 kg i osobę P. R., który miał ją dostarczyć, w następstwie czego D. W., T. N. i P.K., z którym D. W. wcześniej to ustalili, udali się do W., gdzie T. N. przy hotelu M. odebrał od P. R. tę ilość amfetaminy, płacąc mu za nią 10.000 zł, z czego 1.000 zł otrzymał od niego M. G., po czym P. K. zgodnie z wcześniejszą umową jako tzw. kurier, przewiózł ją pociągiem do W., gdzie D. W. wykonywał dalsze czynności związane z wprowadzeniem tego narkotyku do obrotu, a następnie wszyscy ci oskarżeni w identyczny sposób, po uprzednim porozumieniu się, powtórzyli te same czynności sprawcze i w tych samych miejscach w dniu 4 kwietnia 2012 r., z tym że w tym drugim wypadku po przekazaniu amfetaminy w ilości 1035,09 g celem przewiezienia jej do W., P. K. został zatrzymany przez funkcjonariuszy policji na terenie dworca PKP W., zaś pozostali dwaj oskarżeni na terenie W. po dokonanej transakcji, przy czym oskarżony działał w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 k.k., to jest czynu wypełniającego dyspozycję art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. i na podstawie art. 56 ust. 3 powołanej ustawy wymierzył oskarżonemu karę 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny po 40 zł za stawkę, na podstawie art. 70 ust. 4 tej ustawy orzekł od oskarżonego 2 000 zł nawiązki na wskazany cel, na podstawie art. 70 ust. 1 i 2 tejże ustawy oraz art. 230 § 1 k.p.k. i 44 § 1 i 5 k.k. rozstrzygnął o dowodach rzeczowych, na podstawie art. 63 § 1 k.k. orzekł o zaliczeniu aresztu na poczet kary pozbawienia wolności oraz rozstrzygnął o kosztach sądowych.

Wyrokiem z dnia 8 maja 2013 r., Sąd Apelacyjny, po rozpoznaniu apelacji m.in. obrońcy M. G., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok co do tego oskarżonego.

W kasacji od wyroku Sądu odwoławczego obrońca skazanego zarzucił:

„1. rażące naruszenie art. 433 k.p.k. z zw. z art. 457 § 3 k.p.k., co nastąpiło poprzez brak ustosunkowania się do wszystkich zarzutów podniesionych w apelacji oraz brak należytego uzasadnienia przyczyn wydania skarżonego rozstrzygnięcia a w tym uznania zarzutów apelacji za niezasadnych, wskutek czego zostało wydane błędne orzeczenie,

2. rażące naruszenie art. 4, 7 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., co nastąpiło poprzez zaaprobowanie wadliwej oceny materiału dowodowego dokonanej przez Sąd I instancji z naruszeniem granic zasady swobodnej oceny dowodów, bez uwzględnienia okoliczności korzystnych dla oskarżonego M. G. i wydanie wskutek tego błędnego orzeczenia bez należytego uargumentowania stanowiska w uzasadnieniu wyroku”.

Skarżący w konkluzji wniósł o uchylenie obu wyroków i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Nie można odmówić słuszności zarzutom rażącego naruszenia: art. 433 (§ 2 – przyp. SN) k.p.k., co mogło mieć istotny wpływ na treści wyroku, i art. 457 § 3 k.p.k. W apelacji podniesiono cztery zarzuty: w jej części wstępnej – błędu w ustaleniach faktycznych przez przyjęcie, że oskarżony uczestniczył w obrocie amfetaminą, i rażącej niewspółmierności kary, zaś w uzasadnieniu tej skargi – zarzut obrazy art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. i 424 § 1 pkt 1 k.p.k., a jako ewentualny – również zarzut obrazy prawa materialnego przez zaniechanie zakwalifikowania zachowania oskarżonego jako pomocnictwa do czynu z art. 56 u.p.n. Wprawdzie w motywach apelacji nie zostały wskazane przepisy, którym miał uchybić Sąd I instancji, co powinien uczynić podmiot fachowy (advokat), ale były one łatwe i konieczne do zidentyfikowania przez Sąd odwoławczy, rozpoznający środek zaskarżenia na korzyść oskarżonego.

Sąd ten należycie rozważył jedynie zarzut mający najmniejsze znaczenie, a ponadto aktualizujący się w razie niepodzielenia innych zarzutów – o rażącej surowości kary.

Treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku świadczy o niedostatecznym wywiązaniu się z obowiązków wynikających z art. 433 § 2 k.p.k. w odniesieniu do pozostałych zarzutów. Już z motywów wyroku Sądu I instancji płynął sygnał o konieczności uważnego rozpatrzenia argumentów na poparcie zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych. Mianowicie, Sąd Okręgowy na s. 12 uzasadnienia dostrzegł rozbieżności w wyjaśnieniach T. N. „co do roli w zarzucanych przestępstwach M. G.” i zapowiedział, że „niżej będzie mowa” o nich. W dalszej części uzasadnienia nie zostały one jednak omówione. Tym bardziej należało więc odnieść się do argumentów apelacji eksponujących te rozbieżności. Tymczasem Sąd odwoławczy stwierdził, że wyjaśnienia T. N. były konsekwentne oraz znalazły potwierdzenie w wyjaśnieniach P. R. To potwierdzenie dotyczyło jednak tylko faktu skontaktowania T. N. z P. R. przez M. G., ale już nie celu tego kontaktu, jaki przyjął Sąd odwoławczy.

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie ma słowa odniesienia do pozostałych, wskazanych wyżej zarzutów, to jest obrazy art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. i 424 § 1 pkt 1 k.p.k., a zwłaszcza do zarzutu obrazy prawa materialnego, który wręcz wymagał ustosunkowania się, skoro opis przypisanego czynu zawierał elementy tylko pomocnictwa oskarżonego M. G. do obrotu narkotykami.

Omówione braki uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego świadczą o niewypełnieniu wymogów nałożonych na ten Sąd przez art. 433 § 2 k.p.k. Choć motywy wyroku pełnią tylko funkcję sprawozdawczą i sporządzane są – rzecz jasna – po wydaniu orzeczenia, to na podstawie treści tego sprawozdania można stwierdzić, czy doszło do uchybienia wskazanemu przepisowi. Tak było w niniejszej sprawie, zaś stwierdzone rażące naruszenie prawa mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku.

Dlatego uwzględniono kasację, polecając, aby przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd odwoławczy postąpił w myśl dyspozycji art. 433 § 2 k.p.k., oraz sporządził uzasadnienie, jakiego wymaga art. 457 § 3 k.p.k. (jeśli do niego dojdzie).